

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.I.20.082/2026/5.

Az I. r. felperes: Felperes1 (felperes címe.)

A II. r. felperes: Felperes2 ((felperes címe.)

Az I-II. r. felperések jogi képviselője:

dr. Mód Péter ügyvéd (cím7)

Az I. r. alperes: Alperes1 (I.r. alperes címe.)

Az I. r. alperes jogi képviselője:

dr. Szivák-Döbörhegyi Csilla Edit ügyvéd (I.r. alperesi képviselő címe.)

A II. r. alperes: Alperes2 (II.r. alperes címe.)

A III. r. alperes: Alperes3 (III.r. alperes címe.)

A II-III. r. alperések jogi képviselője:

dr. Bujáky Éva ügyvéd (II.r. alperesi képviselő címe.)

A per tárgya: ajándék visszakövetelése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Veszprémi Törvényszék 5.P.20.068/2024/6. sz. ítélet

6A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 25.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 647.700 (hatszáznegyvenhétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak. Az I. és a II. r. felperesek házastársak. Gyermekük a 2024. május 9. napján elhunyt néhai név1 (a továbbiakban: néhai), akinek a halála időpontjában házastársa volt az I. r. alperes. Az I. r. alperes és a néhai 2020. július 18. napján kötöttek házasságot. A II-III. r. alperesek a néhai korábbi házasságából származó gyermekei.

[2] Az I. r. felperes $\frac{1}{4}$ és a II. r. felperes $\frac{3}{4}$ arányú közös tulajdonát képezte az helység1, belterület helyrajzi szám1 hrsz-ú, kivett lakóház, udvar megnevezésű, 922 m² területű, természetben az cím2 szám alatti ingatlan.

[3] A néhai tulajdonát képezte az helység1 helyrajzi szám2 hrsz-ú, lakóház, udvar, gazdasági épület megnevezésű ingatlan, melyet 2019. június 28. napján 43.000.000 forint vételáron értékesített.

[4] Az I-II. r. felperesek 2019. szeptember 23. napján a néhainak ajándékozták az helység1 helyrajzi szám1 hrsz-ú ingatlant. Az ajándékozási szerződés 2. pontjában a megajándékozott az ingatlant a szüleitől köszönettel elfogadta és kijelentette, tudomással bír arról, hogy szülei az ajándék tárgyát képező ingatlant abból a feltevésből ajándékozták részére, hogy idős korukban gondoskodik róluk úgy tartás, mint gondozás tekintetében. A szerződő felek az ajándékozási szerződésben azt is rögzítették, hogy a megajándékozott az ajándék tárgyát képező ingatlan felső szintjéből külön bejáratú lakást alakít ki az ajándékozókkal egyetértésben.

[5] A néhai és életvitelszerűen ország1 élő leánytestvére, név5 2019. október 4. napján „Rendelkezés várt örökségről” elnevezésű szerződést kötöttek, melyben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 7:54. §-ára utalással rögzítették, hogy az I-II. r. felperesek ajándék jogcímen juttatták a néhainak az helység1 helyrajzi szám1 hrsz-ú ingatlant 35.000.000 forint értékben azzal, hogy jogosult az ingatlanon külön bejáratú lakást kialakítani és az ingatlant a szüleivel együtt közösen használni, és az ajándék fejében vállalta, hogy szülei tartását, gondozását saját vagyona terhére biztosítja, és ennek megtérítését testvérétől, név5től nem követelheti. A szerződés megkötésével egyidejűleg a néhai megfizetett a testvérenek 15.000.000 forintot, név5 pedig kijelentette,

hogy az I-II. r. felperesektől történő öröklése esetén az helységi helyrajzi szám1 hrsz-ú ingatlan értékét a néhai nem köteles hozzászámítani a hagyatékhoz, az ingatlan vonatkozásában követelést nem támaszthat.

[6] A néhai a 2019. szeptember 23. napján kelt ajándékozási szerződés 3. pontjának megfelelően külön bejáratú lakást alakított ki az helységi ingatlan felső szintjén, ahová 2020 januárjában beköltözött az I. r. alperessel.

[7] A néhai 2022. január 4. napján készített végrendeletében a II-III. r. alpereseket jelölte örökösének.

[8] A néhai hagyatéki ügyében dr. közjegyző jár el. A szám3 ügyszámon folyamatban lévő hagyatéki ügyben az I. r. alperes kötelesrész iránti igényt jelentett be. A közjegyző a hagyatéki eljárást felfüggesztette.

[9] A felperesek keresetükben kérték, hogy a bíróság a 2019. szeptember 23-án kelt ajándékozási szerződéssel a néhai tulajdonába került helységi helyrajzi szám1 hrsz-ú belterületi ingatlant ajándék visszakövetelése jogcímén adja 1/4 arányban az I. r. felperes, 3/4 arányban a II. r. felperes tulajdonába és az alpereseket ennek tűrésére kötelezze.

[10] Keresetüket azzal indokolták, hogy a néhai ajándékozási szerződés megkötését követő váratlan halálával véglegesen meghiúsult az a feltevésük, hogy személyében támaszra, gondozóra számíthatnak. Arra hivatkoztak, hogy e feltevés nélkül részükről az ajándékozásra nem került volna sor. Előadták, a feltevést a családban egyértelműen kifejezésre is juttatták, és két gyermekük ennek ismeretében állapodott meg a későbbi öröklési rendben.

[11] Az I. r. alperes a kereset elutasítását kérte.

[12] Álláspontja szerint a felperesek nem szorulnak tartásra, ezért az ajándék visszakövetelése idő előtti. Azzal is érvelt, hogy a Ptk. szabályai szerint a felperesek elsősorban egymással szemben kötelesek tartásra, gondozásra, ápolásra, amennyiben pedig mindketten tartásra szorulnának, a néhai kiesésével a II-III. r. alperesek kötelesek eltartásukra, gondozásukra a Ptk. rokontartásra vonatkozó szabályai szerint, és e kötelezettségük független attól, örököltek-e ingatlant, miként attól is, a felperesek visszakapják-e az ingatlant.

[13] Hivatkozott arra is, hogy ha a II-III. r. alperesek saját erőből nem képesek a felperesek tartására, gondozására, dönthetnek úgy, hogy az ingatlant értékesítik és annak bevételeiből teljesítik tartási kötelezettségüket.

[14] Előadta még, hogy a néhai végrendeletében a II-III. r. alperesekre hagyta az ingatlant és irányukba meghagyást is tett: akarata az volt, hogy az ingatlan végrendeleti juttatása fejében a gyermekei tartást, gondozást nyújtsanak. Feltételezte, hogy a néhai akarata az is volt, hogy az ő kiesése esetén ez a tartási-gondozási kötelezettség az ingatlan tulajdonjogával együtt tovább háruljon gyermekeire a nagyszülők tekintetében.

[15] Sérelmezte, hogy a keresetnek történő helytadás esetén nem jut kötelesrészhez, így még ahhoz sem jut hozzá, amit a néhai mellett beleinvestált a közös lakrész kialakításába és a közös életvitelbe.

[16] A fentieken túl arra is hivatkozott, hogy az ajándékozási szerződés elnevezésű dokumentum – tartalma szerint – ténylegesen tartási szerződés, mert a 2. pontjában ellenszolgáltatás került rögzítésre, ami az idős szülők tartása, gondozása volt. Ezért az ingatlan – az ellenszolgáltatásra tekintettel – nem minősül ajándéknak, így azt nem is lehet visszakövetelni.

[17] A II- III. r. alperesek a kereset teljesítését nem ellenezték.

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletében azon változás ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetésének a türése kötelezte az alpereseket, hogy az helység1 helyrajzi szám1 hrsz-ú, kivett lakóház, udvar megnevezésű, 922 m² területű, természetben felperes címe. szám alatt található ingatlan vonatkozásában a néhai ajándék jogcímen nyilvántartott 1/1 arányú tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásból törlésre, az I. r. felperes 1/4 arányú, a II. r. felperes 3/4 arányú tulajdonjoga bejegyzésre kerül ajándék visszakövetelése jogcímen.

[19] Az elsőfokú bíróság az ítélet jogerős kiadmányával megkereste a Vármegyei Kormányhivatalt azzal, hogy a néhai javára bejegyzett 1/1 arányú tulajdonjogot törölje és az I. r. felperes javára 1/4, a II. r. felperes javára 3/4 arányú tulajdonjogot jegyezzen be ajándék visszakövetelése jogcímen az ingatlant terhelő egyéb jogok és tények érintetlenül hagyása mellett, egyúttal a Veszprémi Törvényszék 5.P.20.059/2025/7. számú végzésével elrendelt perbejegyzést törölje.

[20] Kötelezte az I. r. alperest, hogy a felperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 15 napon belül fizessen meg 1.862.600 forint perköltséget. Kötelezte az I. r. alperest, fizessen meg az államnak 1.500.000 forint elsőfokú illetéket.

[21] Ítélete indokolásában rögzítette, hogy az ajándék visszakövetelésének a Ptk. 6:237. § (3) bekezdése alapján két feltétele van: az egyik az, hogy az a feltevés, amelyre figyelemmel az ajándékozó az ajándékot adta, utóbb véglegesen meghíúsuljon, a másik pedig az, hogy a feltevés nélkül nem került volna sor az ajándékozásra.

[22] Rámutatott, hogy az ajándékozási szerződésnek a feltevés nem szükségképpeni eleme, ha azonban az ajándékozás feltevéssel történt, az azt jelenti, hogy az ajándékozó azért ruházta át ingyenesen a tulajdonában álló dolog tulajdonjogát, mert a megajándékozottal szemben a szerződéskötéssel egyidejűleg, vagy a jövőben további elvárásai vannak. A feltevés szükségképpen magában hordoz bizonyos kockázati elemet, meghíúsulása esetén biztosítja az ajándék visszakövetelésének lehetőségét.

[23] Kitért arra is, hogy a feltevés fogalma a bírói gyakorlat szerint az ajándékozás időpontjában fennállott és az ajándékozó szándékát döntően meghatározó kíváncs, amely nem azonosítható az ajándékozó általános erkölcsi elvárásaival, hanem konkrétan kinyilvánított, a megajándékozott számára is felismerhető elvárás kifejezésre juttatása.

[24] Megállapította, hogy az ajándékozási szerződés megkötésével a felperesek azt kívánták elérni, hogy az ingatlan még életükben a néhai kizárólagos tulajdonába kerüljön, mely juttatás fejében azonban elvárták tőle rászorultságuk esetén a gondozást, ápolást. név5 tanúvallomása alapján az is kétséget kizáróan megállapítható, hogy ezen feltevés nélkül a szerződést nem kötötték volna meg.

[25] A felperesek előadása alapján az elsőfokú bíróság azt is megállapította, a felperesek azon feltevése mellett, hogy betegségük, rászorultságuk esetén számíthatnak néhai fiúgyermekük támogatására, az ajándékozásnál szempont volt az is, hogy gyermekeiket még életükben arányos juttatásban részesítsék, ez a további szempont azonban nem rontja le a felperesek ajándékozás során megfogalmazott és kifejezésre juttatott feltevését.

[26] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a feltevés igazolást nyert a perben, és ez a feltevés a néhai halálával kétségtelenül és véglegesen meghiúsult.

[27] Az elsőfokú bíróság nyomatékosította, hogy az ajándéknak a visszakövetelése és a családjogi kapcsolatrendszeren alapuló tartásra való jogosultság olyan két különböző személyes jog, amelyek egyikének érvényesítése sem függ a másik jog sikeres vagy sikertelen érvényesítésétől, e jogok gyakorlásának csak a joggal való visszaélés szab korlátot (a PK.77. számú állásfoglalás). Ezért a felperesek, valamint II-III. r. alperesek relációjában fennálló bármely rokontartási szabály a jelen jogvita szempontjából irreleváns, ugyanis a felperesek nem létfenntartásuk veszélyeztetettségére hivatkozással terjesztettek elő keresetet néhai gyermekük örökösével szemben.

[28] Az elsőfokú bíróság az I. r. alperes által az érdemi szakban előterjesztett, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 221. § (1) bekezdés g) pontjára alapított, jogi érvelés kiegészítése elnevezésű hivatkozásait a Pp. 7. § (1) bekezdés 4. pontja a) alpontja szerinti ellenkérelem-változtatásnak tekintette, és a Pp. 216. § (1) bekezdése szerinti jogszabályi kritériumoknak meg nem felelő volta okán figyelmen kívül hagyta arra hivatkozva, hogy az I. r. alperes másodlagos hivatkozásként a perben addig nem hivatkozott tartási szerződés szabályaira alapítottan kérte a kereset elutasítását, amely a korábbi jogállítás fenntartása mellett további anyagi jogi hivatkozásnak, azaz ellenkérelem-változtatásnak minősül.

[29] Az ítélettel szemben az I. r. alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) pontja és 383. § (2) bekezdése az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

[30] Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által bizonyítottanak ítélt feltevést épp a felperesek cáfolták, amikor több ízben, határozottan és egybehangzóan állították, hogy „az ingatlan mindenképpen a név1-é lett volna”. A szülői házat azért szánták a néhainak, mert a lányuk a hazatérés szándéka nélkül külföldön élt és dolgozott. Mindkét gyermeküket támogatni szerették volna, ezért arra ösztönözték fiúgyermeküket, hogy „fizesse ki” testvérét.

[31] Álláspontja szerint a felperesek nyilatkozatából kiderült, hogy nem a saját gondozásuk és ápolásuk megoldása vezette őket a családi ügylet bonyolítására, hanem az, hogy a vagyonukat még életükben megosszák a gyermekeik között: a külföldön élő lányuk kapja meg az ingatlanból majdan rá jutó örökrészét pénzben, az itthon élő fiúgyermekük pedig kapja meg az ingatlant természetben és az ingatlan majdan ne tartozzon a hagyatékkukba. Mindennek az apropója az volt, hogy a néhai eladta helységi ingatlanát, nagy összegű készpénzhez jutott, így ez volt az a pillanat, amikor meg tudta váltani lányuk leendő öröklését.

[32] Kiemelte, hogy a perben tett nyilatkozatokból kiderült, a felperesek a gondozásukról, ápolásukról való rendelkezést nem maguk kezdeményezték, ezt a szerződéstervezet nem is tartalmazta, hanem az ügyvéd előtt a néhai vetette fel.

[33] Mindezek alapján megítélése szerint az elsőfokú bíróság a felperesek személyes nyilatkozatával ellentétben álló döntést hozott és a tényállást iratellenesen olyan tanú (név5) vallomására alapozta, aki egyrészt nem volt jelen a perbeli ajándékozási szerződés megkötésekor, így arról nem lehetett hitelt érdemlő tudomása, hogy ott mi hangzott el, másrészt az öröklésben közvetlenül és jelentős mértékben érdekelt.

[34] Azzal is érvelt, hogy a felperesek joggal való visszaélést megvalósítva, kizárólag azon célból és megfontolásból követelik vissza az ajándékot, hogy megfosszák a törvényes öröklés érvényesülésével járó özvegyi jogától és/vagy kötelesrész érvényesítésétől, és mentesülhessenek az özvegyi jog megváltási kötelezettségétől is. A követelés erkölcstelen is, mert az ajándék eredményes visszakövetelése esetén a néhaival közösen, közös költségviseléssel lakott ingatlanrészbe investált költségeinek, a felső szint teljes felújításának eredményét a felperesek élveznék.

[35] Hivatkozott arra is, hogy a felperesek tartását-gondozását nem az ingatlan biztosítja, és az ingatlant nem kell elhagyniuk akkor sem, ha az része a hagyatéknak, és akkor sem, ha nem része. Álláspontja szerint a felperesek hivatkozása alaptalan, hogy a létfenntartásuk veszélyeztetett.

[36] A felperesek és az I-II. r. alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

[37] A felperesek arra hivatkoztak, hogy az I. r. alperes a felperesi nyilatkozatokat nem összességükben értékelte, azokból egy kiragadott mondatra alapította fellebbezését és figyelmen kívül hagyta azt a tényt is, hogy a felperesek nyilatkozatával egyezően nyilatkozott név5 tanú is.

[38] Hangsúlyozták, hogy a tanú az ajándékozásnak annyiban volt részese, hogy a szerződés megkötését követő hónapban a néhaival megállapodott az örökségük megosztásáról, és a 2019. október 4. napján kelt „Rendelkezés várt örökségről” szóló szerződésük 2. pontjában is szerepel az ajándékozás azon feltétele, hogy a néhai vállalta szülei tartását, gondozását.

[39] Az I-II. r. alperesek előadták, önmagában az a körülmény, hogy a szerződő felek célja az volt, hogy a néhai költözzön a felperesek házába és abban alakítsa ki saját otthonát a rendelkezésébe került pénzből, nem zárja ki annak a feltevésnek a fennállását, hogy emögött az a meggondolás állott, hogy a felperesek öregségükre ne maradjanak felügyelet és segítség nélkül. Ez a szerződésben szerepel és a két testvér közötti elszámolásnak is része lett: a tanúként meghallgatott név5 a testvére részére a várható gondozási feladatokért anyagi természetű engedményt tett.

[40] A fellebbezés nem alapos.

[41] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezés és az ellenkérelem korlátai között a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta felül. Megállapította, hogy a Pp. 379. és 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel, az ítélet érdemi felülbírálatának nem volt eljárásjogi akadály.

[42] Az ítéltábla elsődlegesen arra mutat rá, hogy az I. r. alperes a fellebbezésében azzal is érvelt, hogy a felperesek az ajándék visszakövetelése körében létfenntartásuk veszélyeztetettségét alaptalanul állították. A felperesek azonban a keresetüket a Ptk. 6:237. § (3) bekezdésére alapítottnan terjesztették elő, azaz arra hivatkoztak, hogy az ajándékozó visszakövetelheti az ajándékot, vagy követelheti az ajándék helyébe lépett értéket akkor, ha a szerződő felek számára a szerződéskötéskor ismert olyan feltevés, amelyre figyelemmel az ajándékozó az ajándékot adta, utóbb véglegesen megghiúsult, és e nélkül az ajándékozásra nem került volna sor. Az elsőfokú bíróság e kereseti kérelmet bírálta el. A Ptk. 6:237. § (1) bekezdése szerinti, a létfenntartás veszélyeztetettségén alapuló ajándék visszakövetelése iránti igény nem volt tárgya a pernek, ezért az ítéltábla sem vizsgálta ezt a fellebbezési hivatkozást.

[43] Az I. r. alperes a Ptk. 6:237. § (3) bekezdése körében mozgó fellebbezési kérelmében vitatta, hogy a felperesek bizonyítottak olyan feltevést, amely utóbb véglegesen megghiúsult, és e feltevés nélkül nem került volna sor az ajándékozásra. Állította, a felperesek személyes nyilatkozata alapján egyértelmű, hogy a perbeli ingatlant mindenképpen, minden feltevés nélkül a néhai ajándékozták volna.

[44] Az I. r. alperes arra helytállóan hivatkozott, hogy a felperesek eltérő tartalmú nyilatkozatokat tettek az ajándékozás körülményeire. Tettek olyan tartalmú nyilatkozatot, hogy a házat mindenképpen a néhai kapta volna meg, mindenféle megállapodástól függetlenül, mert ez előre el volt döntve, hiszen a lányuk megkapott a utca2ban egy másik ingatlant. Az I. r. felperes viszont azt is nyilatkozta, hogy már az ajándékozást megelőzően felmerült bennük az igény, hogy fiuk lesz majd a gondozójuk, tekintettel arra, hogy lányuk 35 éve ország1 él, és visszaköltözni nem kíván. Előadta azt is, arra nem gondoltak, hogy a néhai náluk korábban meghal, ezért haszonélvezet alapítása a javukra fel sem merült. Az I. r. felperes olyan tartalmú nyilatkozatot is tett, hogy a vagyoni dolgok családon belüli rendezése végső soron a véletlenek egybeesésének eredménye lett, miután a néhai javasolta, hogy hozzájuk költözzön, eladta az utca1i házát, amelyből pénzre tett szert, így okszerűnek tűnt, hogy a testvérek közötti elszámolás is megtörténjen, és ennek keretében illeszkedett az ajándékozás ügylet. A néhai volt az, aki felvetette az ügyvéd előtt, hogy gondozná őket, és

ennek fejében átvenne tőlük minden nehézséget. Tehát tényszerűen úgy történt az ajándékozás, hogy előbb merült fel az ajándékozás, és nem annak feltételül szabták az ápolást, gondozást a fiúk részére, ő ajánlotta fel ezt, mintegy hálából az ügyvédnél, az okirat szerkesztése során.

[45] Jogi képviselőjük arra vonatkozóan tett tényelődást, hogy az ajándékozásnak egyértelmű feltétele volt a jövőbeli gondozás, ápolás.

[46] A Pp. 263. §-a és 279. §-a alapján a bíróság a tényállás megállapításánál és a bizonyítás eredményének mérlegelésénél szabadon felhasználhatja a felek előadásait és minden bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas. A perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg, és e körben értékeli, ha a per során magának a félnek és/vagy a félnek és képviselőjének tényállításai eltérőek.

[47] Nyilvánvaló, hogy az ajándékozás feltételéről (annak meglétéről vagy hiányáról) a megajándékozó rendelkezik a leghitelesebb információval, ezért nyilatkozatának perdöntő jelentősége lehet. Ha azonban az ajándékozó nyilatkozatát több bizonyíték cáfolja, nem mellőzhető ezek egybevetése, különösen abban az esetben, ha az ajándékozó nyilatkozatai eltérőek.

[48] Az elsőfokú bíróság nem követett el eljárási szabálysértést, nem sértette meg a Pp. 279. §-át, amikor értékelte, mérlegelte az összes peradatot a tényállás megállapításánál.

[49] A bizonyítékok mérlegelése során figyelembe kellett venni az okirati bizonyítékokat (ajándékozási szerződés, rendelkezés várt örökségről) és név5 tanú vallomását.

[50] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a tanú nem volt elfogult, így vallomása értékelhető volt. Családi jogviszonyon alapuló perekben elsősorban a családtagok és a közeli hozzátartozók azok, akik érdemi információval tudnak szolgálni, ezért a bírói gyakorlat a per egyéb adataival, bizonyítékaival összhangban álló rokontanúk vallomásának is jelentőséget tulajdonít. Az ilyen tanúk vallomása pusztán a rokoni kapcsolat miatt nem mellőzhető, ugyanis a tanúk a vallomásaikat a hamis tanúzás következményeinek ismeretében teszik meg és emellett a tanúknak a felekhez való kapcsolata és a vallomásuk tartalma a bíróság mérlegelése alá esik.

[51] Az I. r. alperes a fellebbezésében a tanú elfogultságát hozzátartozói mivolta mellett arra hivatkozva állította, hogy az öröklésben közvetlenül és jelentős mértékben érdekelt. Az ítéltábla nem osztotta az I. r. alperes ezen álláspontját. Egyrészt azért, mert a tanú által tett nyilatkozat túlnyomórészt egybecseng a felperesek személyes nyilatkozatával, valamint az ajándékozási és a „Rendkezés várt örökségről” elnevezésű szerződés tartalmával, másrészt azért, mert a perbeli ingatlanra vonatkozóan közvetlen tulajdoni igényt még nem támaszthat, hiszen a felperesek keresetének eredményessége esetén az ingatlan

tulajdonjoga nem rá, hanem a felperesekre száll vissza, akik arról még szabadon rendelkezhetnek.

[52] A tanú tényszerűen vázolta fel a felperesek és a gyermekeik közötti megállapodások sorát, mely alapján kitűnik – és az ítéltábla megítélése szerint ennek a perben jelentőséget kell tulajdonítani –, hogy a felperesek a lakóhelyükként szolgáló perbeli ingatlant korábban nem kívánták bevonni az életükben felosztandó vagyonuk körébe.

[53] A tanú és a néhai között „Rendelkezés várt örökségről” elnevezésű szerződés cáfolja a felperesek azon személyes nyilatkozatát, hogy a perbeli ingatlant mindenképpen a néhai kapta volna meg, azért, mert a lányuk megkapott a utca2ban egy másik ingatlant. Ha ez az előadás megfelelne a valóságnak, nem lett volna indokolt a szerződő feleknek arról megállapodniuk, hogy név5 15.000.000 forintot kap a néhaitól annak fejében, hogy a későbbi öröklésnél a perbeli ingatlan értékét figyelmen kívül hagyják.

[54] A fentiek alapján a felperesek azon tényelőadása illeszkedik a többi peradattal alátámasztott tények sorába, hogy a perbeli ingatlan elajándékozásának szándéka csak akkor merült fel bennük, amikor a néhai 2019-ben eladta az helység1, utca1ban tulajdonát képező ingatlant, és szóba került, hogy szüleihez költözne a perbeli ingatlanba.

[55] Életszerű és a szerződéskötési gyakorlattal egybevág a tanú azon állítása, hogy az ajándékozási szerződés aláírását megelőzően szerződéstervezet készült. A tanú azt is állította, hogy már ez a szerződéstervezet az is tartalmazta a néhaival szembeni ápolás-gondozási elvárást.

[56] Az I. r. alperes vitatta a tanú által e körben elmondottakat is, és a tanú által előadottakat, valamint az ajándékozási szerződésben rögzített (így okirattal igazolt) ajándékozási feltevést a szerződéseket készítő ügyvéd tanúkénti meghallgatása útján kívánta cáfolni. Erre utólagos bizonyítás keretében indítványt is tett, és az elsőfokú bíróság – helyt adva az utólagos bizonyítás iránti kérelemnek – az ügyvédet tanúként idézte a 2025. december 11. napjára kitűzött folytatólagos tárgyalásra. tanú1 a kitűzött tárgyalási határnapon megjelent, meghallgatására azonban nem került sor, mert az I. r. alperes a meghallgatására tett bizonyítási indítványát visszavonta.

[57] A fentiek szerint, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelve jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a perbeli ingatlan néhai részre történő ajándékozás feltétele az volt, hogy a néhai rászorultságuk esetén őket gondozza, ápolja. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és levont jogi következtetés logikusan következik a feltárt tényekből.

[58] Az I. r. alperes azzal is érvelt, hogy a felperesek joggal való visszaélést valósítanak meg, és csupán azért követelik vissza az ajándékot, hogy őt megfosszák özvegyi jogától, és/vagy kötelesrész iránti igényétől, és mentesülhessenek az özvegyi jog megváltási kötelezettségüktől is.

[59] Az ítéltábla e körben rámutat arra, hogy joggal való visszaélésnek az alanyi jog olyan gyakorlása minősül, amely ellentétben áll az adott alanyi jog rendeltetésével (BH2018.347). A joggal való visszaélés tilalma kivételesen szab határt az adott alanyi jogok szabad gyakorlásának, csak a tételes jog elvárásaival és céljával nyilvánvalóan szembe helyezkedő joggyakorlás minősül joggal való visszaélésnek. A felek és az elsőfokú bíróság által is idézett PK.76. számú állásfoglalás kifejezetten rögzíti, hogy előfordul, hogy idős személyek a náluk lényegesen fiatalabb hozzátartozójuknak nagyértékű ajándékot adnak abban a felismerhető feltevésben, hogy a megajándékozott róluk szükség esetén gondoskodni fog, elesett állapotukban támogatja őket. A megajándékozottnak az ajándékozott megelőző elhalálozása az ajándékozó ilyen feltevését – mely nélkül az ajándékozásra egyáltalán nem került sor – meghiúsítja. Ilyen kivételes esetben az ajándék visszakövetelhető még a megajándékozott örökösétől is, mert meghiúsult az ajándékozónak az a feltevése, hogy a megajándékozott őt túl fogja élni, s így képes lesz a gondozásra, támogatásra. Tekintettel arra, hogy a bírói gyakorlatot szintetizáló és egyben tovább alakító, az új Ptk. alkalmazása alatt is irányadó PK.76 számú állásfoglalás külön rögzíti az ajándék visszakövetelésének ezt a lehetőségét, és a bírói gyakorlat is azt elismeri, hogy az ilyen esetekben az ajándék visszakövetelhető (pl.: Kúria Pfv.II.20.584/2019/7.). Az I. r. alperes nem hivatkozott olyan tényállási többlet elemre, mely alapján a fentiekkel szemben a visszaélésszerű joggyakorlás megállapítható lenne.

[60] Alaptalan az I. r. alperes azon hivatkozása is, hogy a felperesek követelése erkölcstelen, tekintettel arra, hogy az ajándék visszakövetelése esetén a néhaival közösen az ingatlanba investált költségei megtérítésétől elesik. Az ítéltábla e körben rámutat arra, hogy az I. r. alperes nincs elzárva annak lehetőségétől, hogy külön eljárásban a felperesekkel szemben beruházással kapcsolatos kötelmi igényét érvényesítse.

[61] Nincs relevanciája annak az I. r. alperesi hivatkozásnak sem, hogy a felperesek tartását, gondozását az ingatlan biztosítja-e, és hogy az ingatlant akkor sem kellene elhagyniuk, ha az nem kerülne vissza a tulajdonukba. Az ajándék visszakövetelése iránti igény kapcsán kizárólag annak volt jelentősége, hogy a felperesek feltevése – mely nélkül az ajándékozási szerződés nem jött volna létre – a néhai halálával végleg meghiúsult.

[62] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése, továbbá 386. § (4) bekezdése alapján helybenhagyta annak helytálló indokai alapján.

[63] Az I. r. alperes fellebbezése nem vezetett eredményre. A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben kérték az I. r. alperes kötelezését a másodfokú eljárásban felmerült perköltségük megfizetésére, és azt 300.000 forint + ÁFA ügyvédi munkadíjban, továbbá 210.000 forint + ÁFA sikerdíjban számították fel a köztük és jogi képviselőjük között kötött ügyvédi megbízási szerződés 4. pont negyedik és ötödik bekezdései alapján. A fellebbezési ellenkérelem megküldését követően az I. r. alperes a felszámítást nem vitatta, az ügyvédi munkadíj és sikerdíj mérséklését nem kérte, ezért az ítéltábla az eredménytelen fellebbezés következtében az I. r. alperest a felperesek által felszámított ügyvédi munkadíj és sikerdíj megfizetésére kötelezte.

[64] Az I. r. alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint az általa megfizetett 2.500.000 összegű fellebbezési illetéket az eredménytelen fellebbezés folytán viselni köteles.

[65] Az ítélettel szemben a Pp.365. § (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2026. június 16.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Bartus Erika s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró